

U hebt vast al kunnen afleiden uit de Bijbellezingen dat Henoch vandaag centraal zal staan en wat we over hem lezen in Genesis, is een kort en krachtig 'in memoriam'. In de vertaling van 1951 staat het zo: *Henoch wandelde met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg.*

En bij dat wandelen bleven mijn gedachten even steken. Henoch *wandelde* met God. Maar wat is dat eigenlijk: *Wandelen met God* of zoals het in de nieuwe vertaling staat: *Leven in nauwe verbondenheid met God*. Hoe deed Henoch dat? **En hoe zouden wij op onze manier kunnen wandelen met God?**

Allereerst is het goed om te beseffen dat het woord *wandelen* ons op het verkeerde been kan zetten. Misschien dat het daarom ook uit de huidige vertaling is verdwenen en vervangen door *in nauwe verbondenheid leven*.

Want wanneer wandelen wij vandaag de dag nog? Meestal is het als ontspanning: in je eentje of met een grotere groep een rondje. Bijvoorbeeld op een zondagmiddag of met een georganiseerde wandeltocht op een zaterdag. Een rondje door het dorp om even een frisse neus te halen of om de hond uit te laten.

Als er over Henoch wordt gezegd dat *hij wandelde met God*, moeten we niet denken dat Henoch af en toe zijn rondjes liep door een mooi bos en dat hij tijdens die wandelingen boeiende gesprekken met God had. Wandelen met God is niet hetzelfde als een fijne middag met een wandeling door het Amsterdamse Bos.

Die gedachte zou zomaar boven kunnen komen, omdat het om wandelen gaat. Een gezellige wandeling en dan met een bijzondere metgezel: **God zelf**. Ja en eigenlijk vooral: *ver weg van het gewoel van de wereld*. Even weg van alle ruzies, even onbereikbaar voor iedereen die de aandacht opeist. Even een moment waarop je ontspannen kan zijn, even rust.

Het zou zomaar kunnen zijn dat, u als u aan Henoch denkt, de gedachte opkomt: *Hij had maar een makkelijk leven, een paradijselijk bestaan. Wat moet dat voor een heerlijk leven zijn, zonder zorgen en beslommeringen, helemaal kunnen opgaan in de Heer. Alleen Hij en verder niets.*

Maar zo is het volgens mij niet bedoeld. Want de wereld waarin Henoch leefde, was de wereld waarin Kaïn en Lamech het voor het zeggen hadden. Waarin degene die het sterkst was en de grootste mond had, het voor het zeggen had. Nee, wandelen met God, zoals Henoch dat deed, betekent geen idylle, en ook niet een teruggetrokken leven, op de hei, in afzondering, waar je onbereikbaar bent.

Wandelen met God betekent: in déze wereld leven met God. Een wereld waarin er heden ten dage onder de wereldleiders ook zijn die vooral aan zichzelf denken, die uit zijn op macht of zichzelf willen verrijken of hun vriendjes aan geld of invloed willen helpen. Wandelen met God is leven in een wereld waarin je soms je hart vasthoudt, omdat je je afvraagt: hoe moet dat met mijn kinderen en kleinkinderen, als we niets doen aan de klimaatverandering en als alle oorlog en geweld maar blijven toenemen?

Wandelen met God betekent: **je niet laten meeslepen door wat de wereld te bieden heeft, maar vreugde vinden bij God, en in Zijn richtlijnen.**

Wandelen met God heeft namelijk te maken met *alles wat wij doen*. Niet alleen met hoe we onze vrije tijd doorbrengen. We moeten niet vergeten dat men in de tijd van de Bijbel en vooral in de tijd van Henoeh **alles lopend deed**. Wanneer je een klus moest doen, naar familie ging, verhuisde, je deed dat lopend – al wandelend.

Als Henoeh wandelde met God, houdt dat in **dat hij God overal in betrok**. Henoeh trok zich niet terug uit de wereld, hij werd geen monnik. Hij stond er midden in – maar wel met God. Voor hij beslissingen nam, elke klus die hij deed, elk gesprek dat hij voerde, hoe hij omging met zijn vrouw, zijn kinderen, zijn familie – hij deed dat niet zonder God erin te betrekken.

Wanneer hij daar zo wandelde met de Heer, kwam er iets van het paradijs terug. Nee, niet dat idyllische of dat lieflijke, niet dat romantische, maar juist die nabijheid van God die er in het paradijs moet zijn geweest. Het leven van Henoeh is een herinnering aan hoe het leven in het paradijs was, waarin de mensen leefden volgens Gods wil, waarin er nog geen Kaïn of Lamech was, maar waarin de mens kon wandelen met God, omdat het goed tussen hen was.

Het leven van Henoeh is ook een **vooruitwijzing naar hoe het eens weer zal zijn**, in de rust van God, die Hij ons belooft. Dat is ook het punt dat de Hebreeënbrief maakt: 1 hoofdstuk later. **We zijn er hier nog niet. Wij moeten nog naar die rust toe, we zijn onderweg, we wandelen nog. We kunnen ons hier nog niet vestigen – alsof dit leven hier op aarde alles is. We moeten nog even volhouden en niet de moed verliezen bij alles wat we om ons heen zien gebeuren.**

Daarmee is deze Henoeh, die wandelt met

God, een verschil met Kaïn, die een stad bouwt en door die stad te bouwen wil zeggen: "ik hoef niet meer te zwerven. We kunnen hier een bestaan opbouwen. Helemaal zoals het paradijs zal het wellicht niet worden, maar we kunnen wel een eind komen". Kaïn zal zeker respect geogst hebben met zijn prestatie. Het is heel wat om een stad te stichten.

Maar zou er in zijn 'in memoriam' hebben gestaan: *Hij was een harde werker, hij wist iets te bereiken?* Vergeet niet bij Kaïn was er wel een schaduwzijde: hij had zijn broer vermoord en de hele sfeer die er in zijn stad heerste, was er een van vijandigheid en zelfs wraakzucht. En misschien viel er nog wel een grotere schaduw, want wie weet wat zijn gezin zou vertellen: je moest eens weten – onze vader kreeg veel voor elkaar, maar was hij er wel eens voor ons? Heeft hij ons wel eens verteld waar het in het leven echt om gaat? **Dat het niet gaat om werken, of om iets neer te zetten, maar om God?**

Het 'in memoriam' van Henoeh was kort maar krachtig en heel anders: **Henoeh wandelde met God.**

Het zou toch mooi zijn als u en ik ook op deze manier herinnerd worden door onze dierbaren, wanneer zij dat boven de rouwadvertentie kunnen zetten: **Hij of zij wandelde met God.** Wanneer degenen die achterblijven zich juist dat uit uw leven herinneren: **uw nauwe verbondenheid met de Heer.**

God betrekken bij je hele levenswandel, bij alles wat je doet en bij elke beslissing die je neemt. **Ook wij mogen zo op weg gaan en elke dag de vreugde ervaren van een leven in nauwe verbondenheid met God zelf.** Het lijkt misschien een *opgave* maar het is eigenlijk een *gave*, een geschenk, een leven vol diepe vreugde, **een leven gedragen door Zijn liefde en genade**, een leven waarin je elke dag Zijn nabijheid en zegen mag ervaren.

Amen.